

Chương 6

Cậu Là Ai?...

“**P**him truyện, tiểu thuyết?” Tàn Khả Tuyên nghi hoặc, lực tay cũng theo đó buông lỏng.

Ân Húc Đông đã sắp chết vì nghẹt thở, “Khụ khụ khụ! Chết tiệt! Cô làm quá đến vậy à? Chẳng qua là muốn tìm cô học hai chiêu, cô còn muốn giết người cướp của hả?! Khụ khụ khụ! Tôi thấy tôi sớm muộn gì cũng phải bỏ mạng trong tay cô thôi à!”

Tàn Khả Tuyên: “Bớt nói nhảm đi, thành thật khai báo cậu từ trong phim truyện tiểu thuyết gì biết được quy củ võ lâm giang hồ?”

Ân Húc Đông buồn bực đến nỗi muốn đâm đầu vào tường, đáng tiếc cơ thể không nhúc nhích được, “Chị hai à, phim truyện tiểu thuyết võ hiệp nhiều như vậy, tôi làm sao nhớ hết được cơ chứ! Tác giả như Kim Dung, Lương Vũ Sinh có rất nhiều đó, nhưng mấy thứ hư cấu này ai lại cho là thật chứ!”

“Kim Dung?” Cô không quen biết.

“Chết tiệt! Nếu không phải là tôi đã bị cô ném qua Tiểu Lý Phi Dao một lần, hôm nay lại thấy Quỷ Hoa Điểm Huyết Thủ nữa, tôi thật con mẹ nó cho rằng mấy cái võ công này đều là do tưởng tượng ra hết mất!”

Tàn Khả Tuyên không nói lời nào, lẳng lặng sắp xếp lại những thông tin vừa tiếp thu được.

Ân Húc Đông tồn nước miếng bla bla nói ra một đồng lời tới mức miệng đắng lưỡi khô mới phát hiện ra người nào đó chẳng thèm nghe cậu ta nói, túi thân chu chu mỏ, “Này, Tàn Khả Tuyên, mau giải huyệt cho tôi coi, cơ thể tôi đã bắt đầu tê rần rồi.”

Tàn Khả Tuyên dùng ánh mắt khinh bỉ lướt qua cậu ta một cái, “Giờ có chút khổ cũng không chịu nổi, còn muốn tập võ?”

Vừa nghe thấy câu này, thì mắt Ân Húc Đông lập tức sáng rỡ, kích động hỏi: “Ý, ý của cô là muốn nhận tôi làm đồ đệ? Oh yeah! Sư phụ trên cao, xin nhận một lạy của đồ nhi.”

Tàn Khả Tuyên liếc xéo Ân Húc Đông đang nằm rạp trên mặt đất không thể cử động, nhỏ nhẹ nói: “Muốn làm đồ đệ của tôi rất đơn giản.”

“Thế nào? Thế nào? Dù cô kêu tôi làm cái gì, tôi cũng đều nghe theo cô!” Ân Húc Đông phấn khích đến rên lên.

“Yêu cầu của tôi chính là tôi bảo cậu làm cái gì cậu phải làm cái đó, không thì...”

“Không thì thế nào?”

“Giết chết cậu.”

“...”

Ngọn lửa nhiệt tình của Ân Húc Đông lập tức bị dập tắt, cậu nghiêm túc nhìn Tần Khả Tuyên, từ trên gương mặt không chút biểu tình nào của Tần Khả Tuyên cũng có thể biết được cô không phải đang nói đùa với cậu, mà mấy lần chung đụng gần đây, cậu cũng đã hiểu rõ Tần Khả Tuyên tuyệt đối không phải đang nói đùa, con nhỏ này đang rất nghiêm túc!

“...Giết người là phạm pháp đó.” Ân Húc Đông nuốt nuốt nước miếng.

“Thế thì sao?”

“...”

Ân Húc Đông hít một hơi thật sâu, “Được, tôi đồng ý.”

Câu trả lời này đã nằm ngoài dự liệu của Tần Khả Tuyên, “Cậu cho là tôi không dám giết cậu?”

“Không phải. Bởi vì tôi tuyệt đối sẽ phục tùng mệnh lệnh, vì thế tôi không lo lắng cô sẽ giết tôi.” Ân Húc Đông vô cùng tự tin.

Tần Khả Tuyên chât vắn, “Cái gì đều nghe?”

“Ừ!”

“Kể cả kêu cậu liếm chân tôi cũng nghe?”

Ân Húc Đông ngửa ngáy da đầu nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Tần Khả Tuyên, lại liếc chân cô một cái, cũng may, trông có vẻ óng ánh long lanh, thôi thì cứ coi nó như chân gà hấp mà gặm vậy! “Đến đây đi! Tôi chuẩn bị xong rồi.” Làm một bộ dạng không ngần ngại hy sinh.

Tần Khả Tuyên vươn chân ra, đập cậu ta một cước, “Cậu đã thông qua.”

Ân Húc Đông không động đậy.

“Đã giải huyết rồi.” Tần Khả Tuyên nghi ngờ nhìn Ân Húc Đông, cô không thể giải sai huyết được.

Ân Húc Đông ngửa đầu 45° nhìn trần nhà, “...Tê liệt, không nhúc nhích được...”

Tần Khả Tuyên rất nghi ngờ bản thân có phải đã quyết định sai rồi hay không, nhận một tên đồ đệ ngu ngốc như thế, nhưng mà không sao, cô chỉ là muốn tìm một tên thuộc hạ tận tâm tận lực ở nơi xa lạ này, cậu ta có học được hay không thì còn phải xem tư chất của cậu ta đã, không liên quan gì tới cô.

“Tôi đếm đến ba, biến mất khỏi mắt tôi.”

“Hà?”

“Một.”

“Khoan đã!” Ân Húc Đông ngo ngoay bò dậy.

“Hai.”

“Cô đếm nhanh thế!” Ân Húc Đông ngã xấp ngã ngựa chạy về phía ban công.

“Ba.”

Tiếng thứ ba vừa dứt, thì Ân Húc Đông đã kịp nhảy sang ban công nhà cậu ta.

Tần Khả Tuyên ngồi xếp bằng trên sàn nhà, bắt đầu một ngày tu luyện nội công của cô, cho đến giờ dần (ba đến năm giờ sáng) mới thu công nằm ngủ trên giường.

Ngày hôm sau, Tần Khả Tuyên từ chối Tần Thụ Hoa chở cô tới trường, một lần nữa mang theo cặp sách đi ra ngoài.

Ở trước cửa, cô thấy một thứ ngoài dự đoán, con chó nhỏ cô không định cứu ngày hôm qua không ngờ lại nằm cạnh cửa, nghe thấy có người tới gần, ngẩng đầu nhìn lại, ngay lập tức ngoắt ngoắt cái đuôi cố gắng đứng dậy lão đảo loạn choạng chạy lại sát bên chân của Tần Khả Tuyên, sủa lên “Gâu gâu” dùng đầu cọ cọ vào chân cô.

Tần Khả Tuyên ngồi xuống sờ sờ đầu nó, lẩm bẫm nói: “Không ngờ mày lại có thể theo được tới đây.”

Chú chó nhỏ lè lưỡi liếm tay Tần Khả Tuyên.

Lúc này, cửa sắt nhà kế bên kết kết mở ra, một người phụ nữ trung niên đi ra, bà nhìn thấy Tần Khả Tuyên lập tức thân thiết hỏi: “Tuyên Tuyên sắp đi học?”

“Vâng.”

“Tần Khả Tuyên!” Ân Húc Đông hưng phấn từ bên trong lao ra.

Tần Khả Tuyên ôm lấy con chó nhỏ đó nhét vào trong tay của Ân Húc Đông, “Mang nó về tắm rửa sạch sẽ, cho ăn đi.”

Ân Húc Đông không tình không nguyện ôm lấy chú chó nhỏ bản bê bê, bất mãn gào thét: “Sao lại bảo tôi làm việc này a?”

Tần Khả Tuyên liếc nhẹ cậu ta một cái, thì Ân Húc Đông lập tức đầu hàng, “Được rồi, bà cô, tôi làm theo! Cầu xin cô đừng dùng cái ánh mắt chết người ấy nhìn tôi nữa!”

Người phụ nữ trung niên từ phía sau gõ đầu Ân Húc Đông một cái, quát mắng nói: “Tiểu tử thói! Sao con lại nói như thế hả?”

Ân Húc Đông xoay người đem chú chó đưa cho mẹ, “Mẹ, giúp con một chuyện, đem chú chó này chà rửa sạch sẽ tiện thể cho nó chút thức ăn.”

Bà Ân nhíu mày đón lấy chú chó, “Tiểu tử thói con thật đúng là biết sai bảo mẹ già của con.”

Ân Húc Đông quay đầu lại muốn hỏi Tần Khả Tuyên một chút khi nào thì bắt đầu dạy cậu Tiểu Lý Phi Dao và Quỷ Hoa Diễm Huyết Thủ, “Tần Khả Tuyên... ủa, người đâu?”

“Đã đi lâu rồi.” Bà Ân ở sau lưng ung dung nói, ôm con chó nhỏ quay vào trong nhà, để lại mình Ân Húc Đông đứng đó đăm ngực giậm chân.

Khi Tần Khả Tuyên lần thứ hai bước vào cái nơi được gọi là trường tư thực, thì lập tức bị cả trai lẫn gái chỉ chỉ trỏ trỏ xung quanh.

Cô đang định không thèm để ý tới những người này bước tiếp về phía trước, một bóng người đột nhiên xuất hiện chắn trước mặt cô.

Tần Khả Tuyên hơi híp mắt, “Tránh ra.” Trong câu chữ phảng phất mùi nguy hiểm.

“Tần Khả Tuyên, chúng ta nói chuyện chút đi.”

Tần Khả Tuyên ngẩng đầu, “Tránh ra.”

Tào Lâm Vệ nhíu chân mày xinh đẹp lại, “Tần Khả Tuyên, tôi chưa từng có lỗi với cậu, tôi chỉ muốn khuyên cậu đừng tiếp tục cố chấp nữa, cậu làm mặt lạnh cho ai nhìn chứ?”

Tần Khả Tuyên nhắc chân đi vòng qua Tào Lâm Vệ, đi được vài bước, dừng lại, nghiêm túc hỏi: “Cậu là ai?” Nhớ kỹ hẳn, lần sau gặp được ở nơi không người, thì cho hẳn biết xem nhẹ hai lần cảnh cáo của cô, vẫn đứng chắn trước mặt cô là chuyện ngu xuẩn tới mức nào.

Tào Lâm Vệ: “...”

Tần Khả Tuyên chặn ngang kéo lại một tên nam sinh muốn từ sát vai cô đi qua, chỉ vào Tào Lâm Vệ hỏi: “Cậu ta là ai?”

“Tào Lâm Vệ a, cậu mau buông tay ra! Sắp muộn học rồi đó!” Nam sinh vội vàng quét qua Tào Lâm Vệ một cái.

Tần Khả Tuyên ý vị thâm trường (ý tứ sâu xa) nhìn Tào Lâm Vệ một cái rồi quay người bỏ đi.

Nhưng cái ánh mắt ý vị thâm trường này về sau bị mấy học sinh có mặt ở đó tung tin vịt nào là ánh mắt đưa tình rồi có bao nhiêu tình cảm dạt dào, cho đến trong ai oán thể hiện quyết tâm không từ bỏ.

Đi vào lớp học, Tần Khả Tuyên vừa mới ngồi xuống chỗ ngồi ngày hôm qua, thì Chu Tĩnh đã ngồi xuống trước mặt cô, cười hớn hớn chào hỏi với cô: “Khả Tuyên.”

Tần Khả Tuyên nhàn nhạt nhìn Chu Tĩnh, người phụ nữ này thật phiền phức.

“Mình nghe cô giáo nói cậu không ở trong ký túc nữa, sao vậy?” Chu Tĩnh bĩu môi hỏi Tần Khả Tuyên.

Đinh Khiết Vân ở phía bên kia lớp học thính tai nghe được, cười nhạo: “Người ta nào dám ở ký túc xá a? Nếu cởi quần áo để lộ ra vết sẹo buồn nôn dọa người thì thôi rồi!”

Tần Khả Tuyên hôm nay vẫn mặc quần áo dài tay như trước, để ý một chút, thì sẽ phát hiện ra cô vào những ngày trời nóng như thiêu như đốt thế này không chỉ là mặc một cái áo dài tay mà là hai cái, điều này càng quả quyết chứng minh chuyện trên người cô có sẹo là “sự thực”.

Tần Khả Tuyên cũng lười giải thích với mấy cô nương không biết xấu hổ không những lộ cánh tay mà còn lộ cả chân ra, xem như là ngầm thừa nhận trên người mình có sẹo.

Chu Tĩnh nhíu mày, “Đinh Khiết Vân, cậu có thể đừng như vậy nữa được không?”

Đinh Khiết Vân thế giọng trả lời: “Tôi làm sao hả? Tôi đúng thật là nhìn cô ta không vừa mắt thì thế nào? Tôi đúng thật là không thích cậu làm bộ làm tịch đi lấy lòng cô ta thì thế nào?”

Chu Tĩnh cắn chặt môi, gương mặt tái nhợt gắt gao nhìn chằm chằm Đinh Khiết Vân không nói nên lời.

Không đếm xỉa đến hai kẻ đang đối chọi gay gắt, Tần Khả Tuyên lấy sách từ trong cặp ra lật xem, muốn sinh tồn được ở cái nơi xa lạ này thì cần phải nắm chắc được thông tin của cái nơi này. Quan sát nhiều ngày như vậy, tính khả thi của cái ý định muốn từ nơi này trở lại thế giới trước kia của mình là cực thấp.

Còn về nguyên nhân phát sinh cái hiện tượng quỷ dị này trên người cô, cô vẫn chưa thể làm rõ, cô nghĩ rằng thông qua đọc sách vở ở nơi này may ra có thể biết được duyên cớ trong đó. Như vậy, đối mặt với mấy quyển sách xem không hiểu này, nếu như cô muốn từ đó thu được thông tin, vậy thì học tập là không cách nào tránh khỏi.

Đối với một sát thủ ngay từ khi còn nhỏ thì đã bắt đầu lấy mạng người mà nói, đến trường tư thục để học thật sự là một chuyện rất nực cười, may mà ở đây không ai quen biết cô, nếu không cô cũng sẽ cho rằng bản thân không thể tiếp tục ở trong giới sát thủ nữa.

Cả bốn tiết học buổi sáng, ngoại trừ một tiết học môn Ngữ Văn miễn cưỡng có thể nghe hiểu ra, những tiết học khác, cô đều là mơ mơ hồ hồ vượt qua.

Sau khi tan học, Tần Khả Tuyên lướt qua Chu Tĩnh đang mang về mặt chờ mong nhìn cô, từ trong lớp học ra ngoài đi về phía nơi gọi là căng tin.

Khi đi ngang qua một lối nhỏ trong sân trường, đột nhiên từ bên cạnh xông ra vài người chặn ở trước mặt của Tần Khả Tuyên.

Tần Khả Tuyên chau chau mày, hôm nay người ngáng đường cô thật đúng là nhiều, nhìn nhìn cảnh vật xung quanh, sáng nay có quá nhiều người ở cổng trường, cô không thể ra tay, ở cái nơi hẻo lánh này, vậy thì cô cũng không cần phải băn khoăn nhiều như vậy nữa.

Nữ sinh dẫn đầu một tay chống hông, một tay chỉ vào Tần Khả Tuyên lớn tiếng nói: “Con khốn đê tiện kia! Chết không được còn dám trở về quần lấy Tào...”

Cô ta còn chưa nói hết câu thì đã bị Tần Khả Tuyên mạnh mẽ cắt ngang, Tần Khả Tuyên một tay túm lấy cổ áo cô ả, kéo xuống một cái, sau đó nhanh chóng chường một chường về phía trước, thẳng tay đem nữ sinh đó ném ra xa hai trượng (một trượng khoảng 3,3m), nữ sinh đó quỳ rạp trên mặt đất áp a áp úng rên rĩ không ngừng.

Hai người còn lại đều bị một màn này làm cho hoảng sợ, còn chưa kịp phản ứng thì đã bị Tần Khả Tuyên dùng phương pháp tương tự ném tới bên người lão đại, ba người đau đớn rên rĩ không ngừng.

Tần Khả Tuyên thấy thế, hơi có chút thất vọng, còn tưởng rằng có thể vận động luyện thân thủ một chút, nhưng nào biết mấy người này đều yếu thế này, một chường nhẹ nhẹ không có nội lực thì đã gục không góc dậy nổi nữa.

Tần Khả Tuyên mang theo thất vọng bỏ đi.